Duâ, bizi korktuklarımızdan emin kılar

Sedâ ÇAKIN: “Korkuyu gidermek için duâ var mıdır? Varsa yazar mısınız?”

Bir şeyi Allah’tan istemek veya bir şey hususunda Allah’a sığınmanın öyle çok ulaşılmaz şartları, çok anlaşılmaz kuralları yoktur. Kalbimizde Allah’a sığınma dürtüsü varsa, bu, duânın tâ kendisidir. Bu dürtüyü kendi sözlerimizle duâya çevirip, yani bu dürtüyü Allah’a karşı özlü, içli ve sözlü hale getirip Rabbimizden dilediğimiz her şeyi isteyebiliriz, korktuğumuz her şeyden de Rabbimize sığınabiliriz.

Peygamber Efendimizin (asm) şu sözlerine bir bakalım. Korktuğumuz şeyden emin olmak veya umduğumuz şeye ulaşmak için Allah’a el açmanın en özel şartı nedir, görelim:

* Resûlullah (asm) buyurdular ki: “Kulun kalbine duâ etme arzusu geldiğinde Rabbine duâ etsin. Çünkü Allah onu kabul edecektir.”1

* Hz. Ebû Hüreyre (ra) anlatıyor: “Resûlullah (asm) buyurdular ki: ‘Allah’a duâyı, size cevap vereceğinden emin olarak yapın. Şunu bilin ki Allah bu inançta olmayan ve gafletle başka şeylerle oyalanan kalbin duâsını kabul etmez.’”2

* Resûlullah (asm) buyurdular ki: “Kul, ‘Yâ Rabbi, Yâ Rabbî’ dediği zaman, Allah şöyle buyurur: ‘Buyur kulum! İste de, sana verilsin’”3

* İbni Mes’ud (ra) anlatıyor: “Resûlullah (asm) buyurdular ki: ‘Allah’ın fazlından isteyin. Zira Allah, kendisinden istenmesini sever. Kulluğun en efdali, duâ edip de korktuğun şeyden kurtuluşu beklemektir.’”4

Duâ edileceği zaman günahlarımızdan pişmanlık gösterip tövbe ve istiğfar ederek mânevî olarak arınmak ve günahlardan temizlenmek, ardından Peygamber Efendimize (asm) salavat-ı şerife okuyarak korktuğumuzdan emin olmak ve umduğumuza kavuşmak için Peygamber Efendimizi (asm) şefaatçi yapmak, ardından Allah’tan isteyeceğimiz şeyi isteyip korktuğumuz şeyden Allah’a sığınmak, ardından duâmızı yine salavat-ı şerife ile bitirmek sünnettir.5 Duâda bu sünnet düsturlarına

uyduğumuzda hem sünnet sevabı kazanmış oluruz, hem de duâmızı kabûle yaklaştırmış oluruz. İçten, ihlâsla ve Allah rızâsı için duâmıza devam ettiğimizde inşallah duâmıza Cenâb-ı Hakkın cevap vermesi ve dilerse kabul etmesi yakın olacaktır.

Sıkıntılı ve korkulu anlarımızda Kur'ân'dan Âyete'l-Kürsî'yi okuyup Cenâbı Allah'a sığınabiliriz. Kezâ Salat-ı Tefriciye veya Salat-ı Nâriye diye bilinen bir salavatlı duâ vardır. İslâm büyükleri tarafından sünnet-i seniyye düsturları çerçevesinde tertip edilmiş kuvvetli bir duâ metnidir. Sıkıntılı ve korkulu anlarımızda bu duâyı da dilediğimiz kadar okuyup Allah'a sığınabiliriz.

Bu duâ şöyledir: "Allahümme salli salâten kâmileten ve sellim selâmen tâmmen alâ seyyidinâ Muhammedinillezî tenhallü bihil ukadü. Ve tenfericu bihil kürabü. Ve tükdâ bihil hevâicü. Ve tünâlü bihirreğâibü. Ve hüsnül hevâtimi. Ve yüsteskal gamâmü bi vechihi'l-kerîmi. Ve alâ âlihi ve sahbihi fî külli lemhatin ve nefesin bi adedi külli ma'lûmin leke."

Mânâsı: "Ey Allah'ım! Mükemmel (en güzel), bir salât ve mükemmel (tastamam) bir selâm ile seyyidimiz Efendimiz Hz. Muhammed'e salât ve selâm eyle. Öyle ki, O'nun vesilesi ile müşküller, zorluklar hallolur, düzelir yoluna girer. O'nun vesilesiyle sıkıntı ve kederler kendiliğinden kaybolur. O'nun vesilesiyle ihtiyaçlar yerine getirilir. O'nun vesilesiyle gönülden arzu edilen dilek ve muratlar gerçekleşir. Hayırlı sonuçlar, iyi neticeler, O'nunla elde edilir. O'nun yüzü suyu hürmetine bulutlardan yağmur dökülür. Aynı salâtü selâmı O'nun âl ve ashâbına da eyle. Öyle ki, her an ve her nefes sana mâlum olan varlıklar sayısınca O'na, O'nun âline ve ashabına salâtü selâm olsun."

Bu duâyı zorluk ve sıkıntılar karşısında dilediğimiz kadar okuyarak, musibetlerden ve zorluklardan kurtulmayı ve korktuğumuz şeyden emin olmayı Cenâb-ı Allah'tan dileyebiliriz. Ateşin odunu yakıp yok ettiği gibi, Salât-ı Tefriciye'nin de bütün dertleri, kederleri ve sıkıntıları yok etmesi kuvvetle umulur. Nitekim bu umudu kuvvetlendirdiği için bu duâya "Salât-ı Nariye" de denilmiştir.

Cenâb-ı Allah cümlemizin dilek ve duâlarımızı kabul buyursun. Âmînâ€¦

Dipnotlar:
1- Câmiü's-Sağîr, 1/225
2- Tirmizî, Daavât 66. (3474.)
3- Câmiü's-Sağîr, 1/226
4- Tirmizî, Daavât 126 (3566)

5- Mektûbât, s. 270